

معاویه رضی الله عنه بر حلقه ای در مسجد وارد شد و گفت: چه باعث شده اینجا بنشینید؟ گفتند: نشستیم که ذکر و یاد الله کنیم.

از ابوسعید خدری رضی الله عنه روایت است که می گوید: معاویه رضی الله عنه بر حلقه ای در مسجد وارد شد و گفت: چه باعث شده اینجا بنشینید؟ گفتند: نشستیم که ذکر و یاد الله کنیم. معاویه گفت: شما را به الله سوگند علت این مجلس همین است؟ گفتند: چیزی جز ذکر و یاد الله باعث این مجلس نبوده است. معاویه گفت: از روی بدبینی شما را سوگند ندادم؛ و در میان اصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم کسی نیست که کمتر از من، از آن بزرگوار حدیث روایت کرده باشد؛ باری رسول الله صلی الله علیه وسلم به میان گروهی از یارانش رفت که گردهم آمده بودند و فرمود: «مَا أَجَلَسَكُمْ؟» «چه چیزی موجب نشستن شما شده است؟» گفتند: نشستیم ایم و الله را یاد می کنیم و او را می ستاییم که ما را به سوی اسلام رهنمون نمود و چنین بر ما منت نهاد. فرمود: «اللَّهِ مَا أَجَلَسَكُمْ إِلَّا ذَاكَ؟» «شما را به الله سوگند که فقط همین امر موجب نشستن شما شده است؟» پاسخ دادند: فقط همین امر موجب نشستن ما شده است. فرمود: «أَمَا إِنِّي لَمْ أُسْتَخْلِفُكُمْ تُهْمَةً لَكُمْ، وَلَكِنَّهُ أَتَانِي جَبْرِيْلُ فَأَخْبَرَنِي أَنَّ اللَّهَ يُبَاهِي بِكُمْ الْمَلَائِكَةَ» «من، شما را از روی بدبینی سوگند ندادم؛ بلکه جبرئیل نزد آمد و به من خبر داد که الله نزد ملائکه به شما مباحثات می کند».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

این حدیث از احادیثی است که بر فضیلت جمع شدن برای ذکر و یاد الله متعال دلالت دارد؛ چنانکه ابوسعید خدری از معاویه رضی الله عنهما روایت می کند که معاویه بر مجلسی در مسجد وارد شد و علت جمع شدن شان را جویا شد؛ آنها در پاسخ گفتند: ذکر و یاد الله می کنیم. پس آنها را سوگند می دهد که جز ذکر و یاد الله چیز دیگری آنها را گرد هم جمع نکرده و باعث این مجلس نشده است؛ و آنها سوگند یاد می کنند که هدفی جز این نبوده است؛ سپس معاویه به آنها می گوید: من از روی بدبینی و شک و تردید در صداقت و راستی شما سوگندتان ندادم، بلکه از این جهت چنین کردم که باری رسول الله صلی الله علیه وسلم را دیدم که بر عده ای وارد شد؛ و در ادامه وضعیت مشابهی را بیان می کند. و به آنها خبر می دهد که الله متعال نزد ملائکه به آنها مباحثات می کند؛ اما این جمع شدن برای ذکر و یاد خداوند چنین نبوده که یک صدا و همزمان ذکر خاصی را بخوانند؛ بلکه ذکر و یاد هر چیزی را مد نظر داشتند که آنها را به یاد الله بیندازد؛ و این در قالب پند و اندرز و ذکر و یاد آوردن نعمت های خداوند متعال بر آنها بوده است؛ از جمله نعمت اسلام که به آنها ارزانی داشته است و همچنین سلامتی و تندرستی و امنیت و موارد مشابهی که به آنها بخشیده است؛ و ذکر و یاد نعمت الهی از مصادیق ذکر الله عزوجل می باشد و این دلیلی بر فضل همنشینی برای گفتگو در مورد نعمت های الهی می باشد.

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

